

انوشیروانی: بزرگترین حسرت من، خداحافظی زودهنگام از دنیای قهرمانی بود «خدا» با نقره المپیک لندن به من «عزت» داد

گفت و گو

مرتضی رضایی
خبرنگار

درخشش «سجاد انوشیروانی» در رقابت های جهانی ۲۰۱۱ پاریس و المپیک ۲۰۱۲ لندن موجب شد تا نامش را تاریخ ورزش ایران و وزنه برداری به عنوان یکی از افتخار آفرینان این رشته ورزشی ثبت و جاودانه شود. وزنه بردار فوق سنگین ایران که خاطرات شیرینی را همراه با «بهداد سلیمی» دیگر ستاره فوق سنگین وزنه برداری ایران برای مردم ایران و اهالی وزنه برداری ثبت کرد، امروز در قامت رئیس فدراسیون وزنه برداری، در روزهای پایانی سال ۱۴۰۲ معتقد است هر آنچه در دوران قهرمانی به دست آورده لطف خدا بوده که به او عزت بخشیده است. رئیس فدراسیون وزنه برداری ایران در واپسین روزهای باقی مانده از سال ۱۴۰۲ حرف های جالبی را به ایران ورزشی زد.

شیرین ترین خاطره و تلخ ترین خاطره دوره ورزشی ات چه بوده؟ شیرین ترین خاطره دوره قهرمانی و ورزشی ام، قطعاً کسب مدال نقره المپیک در بازی های سال ۲۰۱۲ لندن بود. واقعاً نمی توانم حس باور نکردنی که داشتم را در آن روز بیان کنم. فقط می توانم بگویم همه چیز عالی بود و لطف خدا شامل حالم شد تا بتوانم نایب قهرمان المپیک شوم. تلخ ترین خاطره ام هم خداحافظی زودهنگام با دنیای قهرمانی به خاطر مصدومیت بود. واقعاً من توان گرفتن مدال های بیشتر را داشتم، ولی آسیب دیدگی این فرصت را از دستم درآورد. ضمن اینکه یکی دیگر از خاطرات تلخی که از دوره قهرمانی دارم، این بود که در مسابقات جهانی ۲۰۱۰ آسیب دیدگی زانو مدال جهانی که در مشت من بود را از من گرفت. اما سال بعدش در جهانی ۲۰۱۱ پاریس با لطف خدا جبران کردم و همراه با بهداد روی سکوی قهرمانی جهان رفتم.

واقعاً فکری را می کردی بعد از مصدومیتی که سال ۲۰۱۰ داشتی، سال ۲۰۱۱ و ۲۰۱۲ سال طلایی ات برای درخشش در وزنه برداری جهان باشد؟

من بعد از ناکامی در جهانی ۲۰۱۰، برای جهانی ۲۰۱۱ پاریس تمام سعی ام را گذاشتم. شبانه روز برنامه ریزی کرده بودیم تا تیم سهمیه کامل بگیریم و من هم به مدالی که سال قبل از دست داده بودم، برسیم. به همین دلیل به وزنه هایی حمله کردم که حتی در تمرینات هم موفق به مهار آنها نشده بودم. اما همه اینها لطف خدا بود تا من بتوانم به آنچه که برایش زجر و حرمت کشیده بودم برسیم.

چه عاملی باعث شد انوشیروانی با مصدومیت جدی که در زانو داشت بتواند نایب قهرمان المپیک در ۲۰۱۲ لندن شود؟

پس از اینکه در جهانی پاریس که سال قبل از المپیک بود، توانستم به مدال نقره جهان برسیم، فهمیدم که حالا توانایی گرفتن مدال المپیک را هم دارم. حقیقتاً خیلی مصمم بودم برای اینکه به المپیک برسیم. مدال المپیک می توانست برای من خوب باشد و زندگی ام را متحول کند. به همین دلیل با برنامه و با هدف رفتم به سمتش و برای رسیدن به آن تلاش زیادی کردم. شاید باور نکنید اما یکی از منظم ترین سال ها برای من سال قبل از المپیک ۲۰۱۲ بود. برای هر دقیقه زندگی ام برنامه داشتم و اجازه نمی دادم یک لحظه از برنامه ای که داشتم تلف شود. خدا را شکر که توانستم با دعای خیر مردم و تلاشی که داشتم، مدال نقره بگیرم و رویایی که در ذهنم بود را عملی کنم.

شب قبل از مسابقه فوق سنگین در لندن، گویا دیالوگ های جالبی بین شما و بهداد سلیمی که هم اتاق بودید رد و بدل شد. آن دیالوگ ها را یادادت هست؟

(می خندد). بله، شب قبل از مسابقه دسته فوق سنگین در المپیک

۲۰۱۲ لندن، اتفاقاً من از نظر روحی و روانی خیلی به نسبت مسابقات قبل راحت بودم و استرس خاصی نداشتم. اما برعکس من بهداد کمی استرس داشت و نمی توانست بخوابد. برای من این موضوع خیلی جالب بود و تعجب برانگیز! چون بهداد بخت اصلی قهرمانی بود و به عنوان قهرمان طلایی جهان در سال ۲۰۱۱، همه روی مدال طلایی او در المپیک لندن حساب ویژه باز کرده بودند. شاید همین موضوع هم باعث شده بود روی او فشار و استرس باشد. بنده خدا هر کاری می کرد خواش نمی برد. من هم وقتی شرایط او را دیدم، شروع کردم با او حرف زدن و شوخی کردن تا استرسش را برطرف کنم. یاد هم هست به او گفتم، برادر نگران نباش المپیک هم مثل بقیه مسابقات است. نگران نباش قهرمانی. مدتی را همینطور بودی و با حرف زدیم تا نهایتاً آرام شد و خوابید.

نقره المپیک چقدر روی زندگی انوشیروانی تأثیر داشت؟

نایب قهرمانی المپیک ۲۰۱۲ لندن و مدال هایی که در عرصه جهانی کسب کردم روی زندگی من تأثیرات مثبت فراوانی داشت. من با مدال المپیک، هم جایگاه خوب اجتماعی کسب کردم، هم اینکه در ورزش به آنچه که می خواستم رسیدم. ضمن اینکه موفق شدم تحصیلات دانشگاهی ام را هم تا مقطع دکتری ادامه داده و الان هم رئیس فدراسیون وزنه برداری شوم و استاد دانشگاه. اینها را همه مدیون وزنه برداری و مدال هایی که در دنیای قهرمانی و ورزش کسب کردم، هستم. از نظر اقتصادی هم نایب قهرمانی المپیک برای من خیلی خوب بود. حتی به لحاظ معنوی اینکه مردم در کوچه و خیابان «پهلوان» صدايت می کنند عزتی است که خدا از طریق کسب این مدال به من داده است.

المپیک ۲۰۱۶ ریو برای انوشیروانی که سرمربی تیم ملی شده بود قطعاً خاطرات تلخ و شیرینی زیادی داشت، چیزی از آن یادت هست برای ما بازگو کنی؟

۲۰۱۶ اولین تجربه سرمربیگری من در المپیک بود. من تازه در قامت سرمربی باید وزنه بردارانی را هدایت می کردم که در سال ۲۰۱۲ با آنها در لندن وزنه زده بودم. این کار سخت و دشواری بود که خدا را شکر فکری که کم از آن سر بلند بیرون آمدم. قطعاً شیرین ترین خاطره ام از ۲۰۱۶ ریو، کسب مدال طلایی «سهراب مرادی» بود که می دانستم حقیقتش در المپیک ۲۰۱۲ لندن طلا بود ولی به آن نرسیده بود. به همین دلیل وقتی او در ریو طلا گرفت، گویی خودم قهرمان شده بودم. بدترین و تلخ ترین خاطره ام در ریو هم این بود که اجازه ندادند بهداد

سلیمی دومین مدال المپیک اش را در

برزیل بگیرد. واقعاً آن شب، شب

خیلی تلخی در زندگی ما بود.

انوشیروانی ۲ بار در ۲۰۱۲

و ۲۰۱۶ آورد گاه المپیک

را تجربه کرده است.

فکر می کنی المپیک

۲۰۲۴ چه تفاوت هایی

با المپیک های قبلی

دارد؟

بله. همینطور که

گفتید، من ۲۰۱۲ به

عنوان ورزشکار و ۲۰۱۶

در قامت سرمربی

المپیک را تجربه

کردم. حالا در

بازی های المپیک

۲۰۲۴ پاریس اگر

قسمت باشد به

عنوان رئیس

فدراسیون می خواهم از این زاویه این آورد گاه بزرگ را تجربه کنم. معتقدم هر سه وضعیت و جایگاهی که داشتم بابت افتخار آفرینی و اهتزاز پرچم کشور بوده و خوشحال کردن دل مردم. این حس، قطعاً حس مشترکی است که در هر مرحله از زندگی من وجود داشته است. وقتی ورزشکار هستی آنجا خودت هستی و خودت، اما وقتی سمت می گیری (سرمربی می شوی یا مسئول) فضا فرق می کند. مسئولیت بیشتر می شود. خیلی دوست داری کاری کنی تیم نتیجه بگیرد که دل همه مردم شاد شود. خدا کمک کند بتوانیم با درخشش بچه ها و زحمات شبانه روزی کادرفنی در بازی های پاریس نتیجه بگیریم و باز هم پرچم وزنه برداری را در المپیک بالا ببریم.

فکر می کنی بتوانیم در جام جهانی تایلند (آخرین گزینشی

المپیک پاریس) سهمیه وزنه برداری را کامل و تثبیت کنیم؟

به امید خدا اگر همه چیز آتصور که برنامه ریزی کردیم پیش برود، فکری که منم بتوانیم قطعاً در جام جهانی پوکت که در کشور تایلند برگزار می شود، سه سهمیه خود را کامل کنیم و با توپ پر عازم پاریس شویم. البته در بخش مردان ۴ نفر از بچه های ما روی کاغذ شانس دارند. اما نهایتاً سه نفر از این بین که بهترین رتبه و امتیاز را دارند راهی المپیک می شوند. مطمئن هستم ما نسبت به ۲۰۱۲ لندن و ۲۰۱۶ ریو کار سخت تری پیش رو داریم، زیرا سهمیه ها کم شده. بانوان به ما اضافه شدند که البته برای بازی های ۲۰۲۸ روی بانوان حساب بیشتری باز کردیم. کمیته بین المللی المپیک (IOC) هم به خاطر مشکلات دوپینگ که در سال های گذشته روی این رشته سایه افکنده بود، فدراسیون جهانی و وزنه برداری دنیا را تحت فشار گذاشته است. به همین دلیل کار سخت است و ما فقط با سه سهمیه داریم می رویم به سمت المپیک. شرایط وزنه برداری را همه کم و بیش می دانند. همه داشته های ما همین بچه ها هستند و امیدواریم از این چهار نفر سه نفر راهی المپیک شوند و کاری کنند کارستان. ضمن اینکه بچه های ما بیشترشان زیر ۲۵ سال هستند و این می تواند برای آینده خوب باشد.

